

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ὅλη

ἡ κλεφτουργία τῆς Ἀνατολῆς καὶ δύοσι; ἔπεσε ἐδῶ, σὰν νὰ ἦναι ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας των.

Δὲν τολμᾷ πλέον ἄνθρωπος, ἂν κατοικᾷ λίγο σὲ μακρὰ συνοικία νὰ πάη περασμένη ὥρα.

Ὁ δρόμος τοῦ Περαιᾶ καὶ τῆς Ἀθήνας καὶ μάλιστα κεῖ στῆς παράκτες ἔγινε πλέον δρόμος καὶ ἔδρα τῶν ληστῶν· γιὰ νὰ τολμήσῃ τινὰς νὰ κατεβῆ μὲ ἀμαξά στὸν Περαιᾶ πρέπει νὰ κρατᾷ δύο ρεβόλβερ στὰ χέρια του μπροστὰ καὶ μὲ σηκωμένους τοὺς λύκους, ὅπως ἐρχόντανε στὸν καιρὸ τοῦ Νταβελῆ καὶ στὴν κατοχὴ οἱ Ἀγγλογάλλοι ἀπάνω καὶ περπατοῦσαν μέσα στὴν Ἀθήνα μὲ τὰ κουμπούρια στὸ χέρι.

Γιὰ μᾶς τοὺς πολίτας δὲν ὑπάρχει πλέον ἀσφάλεια καὶ δὲν ξέρεϊ τινὰς σὲ ποιὸν νὰ καταφύγῃ καὶ νὰ κἀνῃ τὰ παράπινά του. Νὰ τὸ πῆς στὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, ὅτι ὁ δρόμος τοῦ Περαιᾶ κατάντησε λημέρι ληστῶν καὶ μὲ κουμπούρια μάλιστα, σοῦ λέει δὲν εἶναι τῆς δικαιοδοσίας μου, νὰ τὸ πῆς στὸν μοίραρχο, θὰ σοῦ πῆ, δὲν στέλνω φρουρὰ γιὰτί δὲν ἔχω διαταγή, νὰ τὸ πῆς στὸν φρούραρχο, θὰ σοῦ πῆ. = θὰ ληφθῆ φροντίς.

Τίποτα, γιὰ νὰ βγαίνωμε τὸ βράδυ πρέπει γιὰ ἀσφάλειά μας νὰ ἔχωμε καὶ ἀπὸ μιὰ μπαγιονέτα στὸν ὦμο, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν μπορούμε νὰ τὴν ἔχωμε, γιὰτί σοῦ λένε, = ἔπαγορσύεται τὸ ὄπλοφορεῖν.

Γιὰτί μωρὲ, κερατάδες, ἐσεῖς ὅποιοι κι' ἂν ἦστε, ὅταν ἐρχωνται τὰ βεπὸρια στὸν Περαιᾶ δὲν στέλνετε μιὰ φρουρὰ σὲ καθε βεπὸρι νὰ ἐπιθεωρᾷ κάθε ἐνοῦς τὸ πασαπόρτι, ἀπὸ ποῦ ἐρχεται, καὶ τί δουλειὰ ἐρχεται νὰ κἀνῃ ἐδῶ, καὶ τὸ σπουδαιότερο νὰ τὸν ρωτᾶτε ποιὸν ἔχει ἐδῶ γνώριμον γιὰ νὰ ἐγγυηθῆ γιὰ τὴν καλὴ διαγωγή του;

Μᾶς ἐπνίξε, μωρὲ, ἡ κλεφτουργία, μᾶς ἐπνίξε, δὲν ζοῦμε πλέον μέσα σὲ πολιτεία, ἀλλὰ στὰ βουβά.

Ξέρεϊ μόνο ὁ φίλος Κοσσονάκος νὰ μᾶς γράφῃ στὸ ἀστυνομικὸ του δελτίο γιὰ κοροϊδεῖα = Συνελήφθηκε ὁ πασίγνωστος καὶ διαβόητος λωποδύτης δεῖνα τάδες :

Μπᾶ, ποῦ νὰ μπῆ ὁ διάβολος μέτ' τὸ καθουκί σου. Βρὲ κολοκυθοκέφαλε, ἀφοῦ οἱ λωποδύτες αὐτοὶ ποῦ γράφεις εἶναι παπῆγαστοι, γιὰτί δὲν τοὺς τσακῶνεϊς ἀρχίτερα, ἢ ἀφοῦ τοὺς τσακῶνεϊς γιὰτί τοὺς ἀφίνετς ἔπειτα; Τί τὸ κἀναμε, λύσε, μὴλῃς; Νὰ προσκαλέσης ὅλους τοὺς ἀνεργούς καὶ νὰ τοὺς γυρέψῃς ἐγγυητὰς ἀπὸ ἐντιμούς πολίτας, ἢ νὰ τοὺς διώξῃς νὰ πᾶν ἀπὸ κεῖ ποῦ ἦσαν.

Νὰ μᾶς πηγαίνῃς, κύρ διευθυντὴ στὸ θέατρο, καὶ νὰ κοιμᾶσαι στὸ θεωρεῖο καὶ νὰ γελάῃ ὁ κόσμος μὲ σένα καὶ νὰ σὲ κἀνῃ δεῦτερο θέατρο, ξέρεϊς, δὲν τολμᾷς ὅμως ἀντὶ νὰ κοιμᾶσαι νὰ κατεβῆς στὸν Περαιᾶ ὕστερα ἀπὸ τῆς δέκα ἢ νὰ περάσης ἀπὸ τὸ Παναπιστήμιο, ἢ νὰ πᾶς στὰ Πιθαράδικα ἢ Βαθρακονῆσι.

Ὅριστε, κόπιασε, πέρασε ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη, καὶ ἔλα ὕστερα νὰ κουβεντιάσωμε, νὰ δοῦμε, μ' ὅλη τὴν παλληκαροσύνη σου, ἂν θὰ γυρίσης μὲ ρολόγι σουρτοῦκο καὶ καπέλο.

Αἱ, ζεῖ στὸ διάκιο λοιπὸν τῶρα καὶ ξερουρτώνου μας. "Ἡλιος κι' ἀπὸ σέ. Κρίμα τὴν ἀγάπη ποῦ σοῦχαμε. Τῶρα πάει πλέον, δὲν θέλομε νὰ σὲ ξέρωμε γιὰ διευθυντὴ, καὶ ἔλα νὰ κόψωμε χαρτί. = Κομμένο. Δὲν θέλω οὔτε νὰ μὲ μιλάς, οὔτε νὰ σὲ μιλῶ, ἐν ὅσῳ δὲν διώξεις ὅλους τοὺς λωποδύτας.

Πρὸς τὸν Φρούραρχον.

Νεζι, δὲν σοῦ λέω, καλὸ εἶναι τὸ ψωμί τοῦ στρατοῦ, ἔχει τὸ πύτουρό του μέσα, τὰ ἀχυρά του, τῆς πέτρες του καὶ τὰ λοιπὰ προϊόντα τῆς ἀκαθαρσίας, ἀλλὰ πάλι, ἀδερφε, ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ καλὰ, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἦναι καὶ ὠμὸ, καὶ τὸ χειρότερο παξιμαδιασμένο, εἰς τρόπον ὥστε γιὰ νὰ τὸ φᾶν, νὰ ἀναγκάζωνται οἱ στρατιῶται νὰ τὸ μουσκεύουν μέσα στὸν μέλαρα ζυμὸν τῆς σούπας των;

Ἐπὶ τοῦ παρὸν σηκώθηκε ὅλο τὸ πυροβουλικὸ νὰ μὲ πνίξῃ, σάματις, νὰ ἦμαι ἐγὼ ὁ ψωμᾶς; ποῦ τὸ ζυμῶν' ἕνας μάλιστα μούχωσε μέσα στὸ στόμα μιὰ κουραμάνα καὶ μούπε: = Φάε καὶ σὺ νὰ ξεδοντιαστῆς.

Θαρρῶ πῶς ὁ νόμος λέει πῶς, ὅτι τὸ ψωμί τοῦ στρατοῦ πρέπει νὰ ἐπιθεωρᾶται καθὲ μέρα. Γίνεται αὐτό; Ἄν γίνεται, γιὰτί νὰ ἦναι μπαγιατικὸ; Σοῦτ, Μαρία.

Ἀδερφε Παληάνθρωπε.

Μεῖς οἱ μπακάλιδες, μανᾶβιδες, φουραρέοι, καὶ χασάπιδες, πλύστες καὶ μάγειροι καὶ τὰ παιδιὰ μας μὲ τὰ σκυλιὰ μας τῆς κόττες, καὶ κτσιάκες μας, ποῦ κατοικοῦμε στὴν πλατέα τοῦ Μπανῆκα ἔδω στὴν Νεχπολι, μὲ τὴν γλῶσσά μας στεγνὴ καὶ τὰ μάτια γουρλαμένα ἀπὸ τὴν δίψα, σὲ παρακαλοῦμε ἔτσι νὰ ζήσης χίλια χρόνια, (εὐχαριστῶ, ἀλλὰ αὐτὴ τὴν εὐχὴ δὲν τὴν θέλω, γιὰτί ἐκτός ποῦ θὰ γίνω κουτεντῆς, θὰ γίνω καὶ γεραζεκουτιάρης), καὶ ἂν πεθάνῃς νὰ ἦναι ψέμματς, (μὰ πῶς θὰ ἦναι ψέμματς, ἀφοῦ θὰ ἦμαι στ' ἀλήθεια πεθαμμένος;) πῆ; καὶ γιὰ μᾶς, ἀδερφε, ἕνα λόγο βροντερὸ σὰν κανόνι ποῦ νὰ φτάσῃ ὡς σ' αὐτὰ αὐτοῦνεῦ τοῦ δημάρχου μας γιὰ ν'

ακουση πω; βρωμήσαμε; λυσάσαμε; κοντεύει να πεθάνωμε από τη δίψα...

Για τον Θεό. Μέσα στη καλλίτερη πλατέα της Νεαπόλης, που είναι τόσα χασάπικα, μανάβικα, μαγέρικα και μπακά...

Να, και η υπογραφή μας. Κ. Κοκκινόβραχος, μανάβης, Γ. Μ. Υδραίο, Χ. Γαρουφαλιάς, Ε. Ε. Τσεβάζ, κρεπωλάης και λοιποί.

Σημ. Παληανθρώπου. Πρέπει να ξέρετε, αγαπητοί Νεαπολίτες, ότι όλα αυτά πάλι είναι χαμένα, και ότι ο δήμαρχος καταγγίνεται πώς εξεδόθη την παλαιά που έχει, ήγουν το βούλευμα...

Απ' τον Περσέα

Αξιότιμη Συντάχτη. Πίς του καθηγητή του Αρτακείου Πονηρόπουλου, όταν κίνη μάθημα, να μην κίνη εργολαβία με την Κ. Κ. διότι είναι έντροπη ενώπιον τώσων μαθητρώων...

Χριστούδουλος Α. Λεωπόπουλος.

Σημ. Παληανθρώπου. Αυτά είναι ρεζιλίκια, αυτά είναι μπερμπάντικα πράγματα. Στέλνουμε τα κορίτσια μας στο σχολειό να μάθουν πέντε γράμματα και θέλετε, κύριε δασκαλοί, να μάς τὰ βγάνετε άτιμα;...

Βρε

γάρδαρε Παληανθρώπε, δεν έρχεσαι στο τμήμα της Νεαπόλης εις το σπήσι του γιάννη Δεσίρη να βάνης τὰ μούτρα σου και να μωριστής τους άποκάτου;...

Σημ. Παληανθρώπου. Γιατί τ'άχα ο ύπαστύονος δεν θέλει να τους άδειάσουν, θά τὰ φέρη ούλια; Έπειτα, τί να σ'ας κάνω γώ και βρίζετε έμένα; Αυτά όλα τὰ σακατά (δ'ω από τη μύτη μας) άς μπουν στη μύτη της κυρίας έπιτροπής που συστήθηκε για την καθαρότητος της πολιτείας;...

Απ' τον Περσέα

Παληανθρώπε μας. Τὰ Χριστούγεννα έκανε ο δήμαρχός μας μιὰ έπιτροπή, ή όποία κατάγραφε της φτωχειας οικογένειαις, εκείνες, λείει, ή όποιαις από φιλοτιμία προτιμούν της στερήσεως, παρ' να πην στη δημαρχία να άπλώσουν το χέρι. Πέρασαν λοιπόν τὰ Χριστούγεννα και το Πάσχα χωρίς να γίνη τίποτα, και για να τὰ παπουτσώσω τὰ θ παιδιά μου και να τὰ κάνω και κιάνα ρουχαλάκι πήγα σπήτι μου με ενν διπλό ψωμί...

και με δέκα αυγά, με τ' όποια έκαναν τὰ παιδιά μου Πάσχα και γώ κοιμήθηκα ήσυχός.

Αυτά που σου γράφω δεν είναι υπερβολικά και κρυφά το όνομά μου από ντροπή. Σ'αν και μ'ένα θά ήναι και άλλος πολλοί. Σ'ας ρωτώ λοιπόν, εξετέλεσε τον ποδορισμό της ή έπιτροπή, όπως μοίρας τὰ βρήθημά της;...

Σημ. Παληανθρώπου. Πρώτον, καθώς άμυλογεί, ή έπιτροπή μοίρας βοηθήματα, και δεύτερον δεν έχεις δικαίο να παραπονήσαι, διότι, ως καθώς λέγεις, δεν φανερώνασι τών κάσμοι έτσι φτωχός; λοιπόν πώς να το μάθουν εκείνοι;...

Προς τον διευθυντή

του κερνεϊού που είναι στη Σμύρνη της Ωραίας Βενετίας, Κύριε. Πρέπει να ξέρετε, ότι τὰ κερνεϊά και ξενοδοχεία, σαν δημόσια καταστήματα που είναι, είναι υπό την επίτηρησιν και της έξουσίας και της έφημεριδογραφίας;...

Δεν θά σου τ'άγραφα αυτά, αν δεν υπαρχαν μεγάλα περ'άπονα έναντίον σου από πολλούς έμπορους, οι όποιοι βέβαια αν δεν έπαιθαιναν δεν θά είχαν παράπονα έναντίον σου. Τώρα ξέρω, ότι από όλα αυτά που σου γράφω γνώσι δεν θά βάνης, γιατί τί γνώσι θά βάνη άξε-οίπωτος σαν και σ'ένα άνθρωπος.

Παρατήρησις

από το άστρονομικό δελτίο που έγινε εξέπιτηδες. Και να πώς ήθελαν να τὸ γράψουν και δεν τ'όγραψαν:

«Προχθές κακοήθεις τινές προσελθόντων όντων εις τόν διευθυντήν και εξαίτησάντων άδειαν κυνηγεσίου δια τὸ Μουσείον της κοιλίας των και μη λαμβόντων, έκυνηγέτωσαν άζνου και χωρίς άδειας πτεινά, και ιδίως τρίγωνα, ήρουν «τριγώνας, ά; φυχόντων έστειλαν εις τόν διευθυντήν της άστυνομίας τὰ ποδάρια τους, ήγουν τών πουλιών, εντός καθικίου. Ένεργούνται άνακρίσεις προς άποκαλύψιν τών δράστων, εξ ών μέχρι του νυν άποκαλύφθη και εις βουλευτής ως πρωτοφυός του έργου της προσβολής. Κατασέθηκε δε ακαί τὸ καθήκει εις χείρας του διευθυντού».

Φυλακική Κόκλα.

«Ολοι οι φυλακαμένοι σου στέλνουμε από ένα φιλι για το Χριστός άνέστη, και έχομε παράπονο γιατί δεν μάς έφερες και μάς κουλούρες του Χριστοφή;»

Σημ. Παληανθρώπου. Δεν έσωσαν, άδερφοί. Δεύτερο. Τί έγινε το ψωμί που προσέφεραν για τους φυλακωμένους 200 ή κυρία Πουλχερία Βαλσαμάκη και 250 ο κ. Δημ. Καλλιφρονάς, καθώς έγραφε ή Έφημερίς του Κορομυαλά; Έμεις δεν είδαμε ούτε ψιχουλάκι.

Σημ. Παληανθρώπου. Μπα, μπα, τί είναι τούτα πάλι; Κύριε Εισαγγελέα, παρακαλούμε, δεν μπορεί να γίνη μιὰ μικρή εξέταση να δούμε αν ήναι αλήθεια; Διότι αν ήναι αλήθεια, άπελπίζουν και κείνους που θέλουν να κάνουν ένα καλό, αν δε πάλι ήναι ψέματα, πρέπει άμέσως να διαψευστούν για να μην άπελπίζονται οι άγαθοεργοί.

Τρίτο. Διατί, ή έπιτροπή της σύφρας τών φυλακών που μάς τραβ'α τὰ μηνιάτικα, όλη την σαρακοστή μάς έφερανε έ-

λαίσις από κείνες, που πετούν οι μπακάλιδες και χαλβ' που συχαινότανε όχι να τόν φέρη πλέον τινάς, αλλά και να τόν δ'η την Κυριακή του Πάσχα δεν μάς έττειλε λίγο χρέας να πασχάσωμε και μεϊς σ'ην χριστιανοί, έστος τουτου, ενώ μάς έστειλαν δυο πακέδες, να άνασάτωμε δεν έστειλαν το ελάχιστο και από ένα πεντάριχο κερί, μάς ρώτησαν αν είχαμε μεϊς πεντάρα να πάρωμε κερί;

Οι φυλακισμένοι

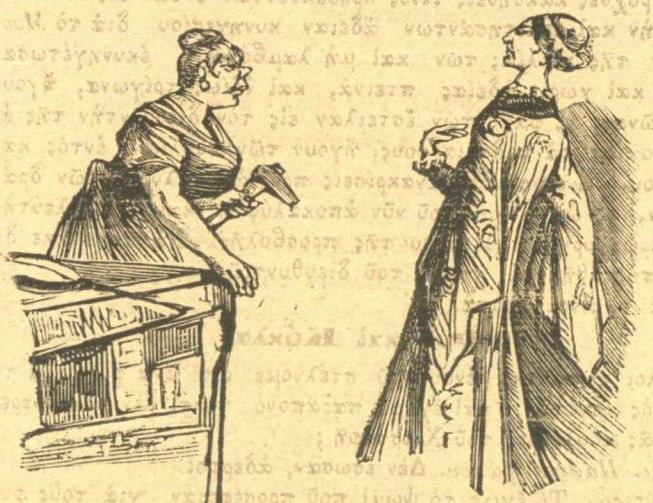
Σημ. Παληανθρώπου. Του; μεν πακέδες; σ'ας τούς έστειλαν για να σ'ας κένουν χριστιανούς, γιατί, φρίνεται, σ'ας πέρουν για εθραϊούς, τ'α δε κερί'α δεν σ'ας τ'α έστειλαν γιατί είχ'αν σωθή από τὰ κηροπωλεία; έπειτα φοβόντανε μήπως και β'αζατ'α φωτιά στη φυλακή και καϊσάστε και π'α; όλοι μέσα σαν πόντικα. Φροντίζούν, βλέπετε, για τήν σωτήριά σας, και έιστε χ'αριστοί.

Τέτατο. Ρώτησε αυτή την κυρία έπιτροπή προς βελτίωσι των φυλακών, (διότι εμεις ρωτήκαμε γιατί δεν μάς έφ'ερναν την Κυριακή ευσάτιο, και μάς είπαν ότι έπαψε) άποφ'αι τον έπαψ'α π'α τήν δευτέρα τήν τρίτη και τετράδη και της άλλας μερας; μά; έφερε από τρία κομμάτια τωρ; άσβεστένο; (Τα έκανε έτσι για να σ'ας φαίνωνται πολλά και μπόνοίται; για να φ'ωμε 206 άνθρωποι και τή Λαμπρή μόνο έπαψ'α το σιτηρέσιο;...

Σημ. Παληανθρώπου. Έχετε άδικο; κύριοι, να παραπονίστε; διότι άπο σ'ας ταίχουν όλαις της μερας του χ'αρόνου; πρέπει να σ'ας άρ'ίσουν νηστικοί; τή Λαμπρή, και αυτοί για να βάνετε γν'ωσι.

Σωτήρ μας Παληανθρώπε, την Κυριακή του Πάσχα μάς έφερε ά; ήναι καλά δυο άρνια και τ'ακότιχ αυγά ο κ. Σόλων και από 50 δρ. και ένας άλλος που δεν ξέρουμε το όνομά του (είναι ο κ. Κατσίμπαλης) και αυτά όλα τὰ μοιραστήκαμε 206 άνθρωποι, ώστε λογάρισε άπο π'ατο έπασε του κάθε ένού, άλλοι π'ηραν και άλλοι δεν π'ηραν, ώστε φέτος όλοι έκαναν Πάσχα και μεϊς χ'άσκα.

Σημ. Παληανθρώπου. Μου λέν κ'αμμιά φορ'α να μη λ'εω ά σχήμα λόγια, αλλά σε φέρουν σε θέσι, να, όπως παραδειγματος χ'αρίτος τ'ωρα, μ' άναγκάζουν και χωρίς να θέλω να π'ω: Τέτοια έπιτροπή που είσαι προς βελτίωσι των φυλακών να τήν χ'έτωμε και εν ήμερα μάλιστα διάφορως.

Συμπολίτευσαις.—Κοκομοίρα, αν τολμήσης και π'ασιάζης στη βουλή, μ' αυτό θά σου σπ'άσω το κεφάλι. Αν νηπολίτευσαις. Έγώ; Σε περιφρονώ.

Φίλε λοχίε

Καρδίτη που είσαι στην σχολή των υπαξιωματικών έχουμ παράπονα οι μάγειροι έναντίον σου, ότι τρώς πολύ φαγ'ε. Μπορείς να τρώ; όσο θέλεις, αλλά λίγο λίγο, ώστε να μην άποφ'αίνεσαι π'ω; τρώς πολύ, και ότι τ'άχα άνακέρνεις τούς

στρατιώτας και όλο τιμωρούμεται. Αυτό, αγαπητέ σί ε, είναι άδικο, είναι σκληρότης, κάνε κα' σου λίγο τον στραβ'ό και π'ως δεν βλέπεις.

Από την Σμύρνη. Ωραία ιδέα. Να τί μάς γράφουν. Μ'ας γράφουν, ότι ο έκαι πρόξενός μας και παράξενος, εύγανε, λείει, τώρα που καταργούνται και τὰ προνόμια του Πατριαρχείου ένα μανιφέστα προ δεκαπέντε μερας πριν του Πάσχα, με το όποιο άπαγόρευσε στους Έλληνας να ρίχτουν πιστόλια, γιατί όποιος θ'άρριχνε, θά πήγαινε στο Έρτο να κ'ανη άνάστασι στη χ'άψι.

Και έναντίον. πάλι έσένα τον ύπασιστη της σχολής; έχουμ επίσης παραπονα οι στρατιώτες, ότι εν'ω τους ξεθεώνεις με το νυχτοσκοπούς, τους βάσεις και ήμεροσκοπούς, και δεν βλέπεις, ότι δεν έχουμ μαξιλάρι να κοιμηθ'ουν. Δός τους λοιπόν κ'αμένα τσουβάκι να τὸ παραγγείλουν χ'όμα να άναπαύωνται και αυτοί σαν άνθρωποι.

Από την Σμύρνη. Ωραία ιδέα. Να τί μάς γράφουν. Μ'ας γράφουν, ότι ο έκαι πρόξενός μας και παράξενος, εύγανε, λείει, τώρα που καταργούνται και τὰ προνόμια του Πατριαρχείου ένα μανιφέστα προ δεκαπέντε μερας πριν του Πάσχα, με το όποιο άπαγόρευσε στους Έλληνας να ρίχτουν πιστόλια, γιατί όποιος θ'άρριχνε, θά πήγαινε στο Έρτο να κ'ανη άνάστασι στη χ'άψι.

Από την Σμύρνη. Ωραία ιδέα. Να τί μάς γράφουν. Μ'ας γράφουν, ότι ο έκαι πρόξενός μας και παράξενος, εύγανε, λείει, τώρα που καταργούνται και τὰ προνόμια του Πατριαρχείου ένα μανιφέστα προ δεκαπέντε μερας πριν του Πάσχα, με το όποιο άπαγόρευσε στους Έλληνας να ρίχτουν πιστόλια, γιατί όποιος θ'άρριχνε, θά πήγαινε στο Έρτο να κ'ανη άνάστασι στη χ'άψι.

Από την Σμύρνη. Ωραία ιδέα. Να τί μάς γράφουν. Μ'ας γράφουν, ότι ο έκαι πρόξενός μας και παράξενος, εύγανε, λείει, τώρα που καταργούνται και τὰ προνόμια του Πατριαρχείου ένα μανιφέστα προ δεκαπέντε μερας πριν του Πάσχα, με το όποιο άπαγόρευσε στους Έλληνας να ρίχτουν πιστόλια, γιατί όποιος θ'άρριχνε, θά πήγαινε στο Έρτο να κ'ανη άνάστασι στη χ'άψι.

Η πανευγενεστάτη κυρία Συμπολίτευσαις.

Σ' αυτό έχει δικαίο, γιατί, για να πιστολίξη κ'ανεϊς τον Θεό που άνέστη, είναι κ'ακοήθεια, και είναι ο Λαός βάβ'αρος, οι δε εύγενεις, είναι εύγενεις που κάνουν τους χορούς και κουβαλ'ουν της γυναίκας και ταίς άδερφάδες τους ξεθ'ακ'ατες

αὐτὸ εἶναι χοντρὸ καὶ ξέχασα καὶ τὸ γράφα, ἅς ἦναι), καὶ
ξεβύζωτες, (καὶ αὐτὸ χοντρὸ εἶναι, ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἐγὼ
δὲν εἶδα κάμμιὰ ἔτσι καθὼς λέτε, ὥστε δὲν ἐγγυῶμαι περὶ
τῆς πίστεως τῆς ἀλήθειας, καὶ ἅς ἦναι καὶ ἀλήθεια), διότι
ὁ σκοπὸς καθαγιαίνει τὰ μέσα. Μέσ' τὰ μούτρα τῶν, τοὺς
κερατάδες.

Σημ. Παλιανθρώπων. Οἱ κερατάδες, κύριε Σμυρνιέ, εἶναι
πάντα κερατάδες, καὶ ἅς τοὺς πῆς κερατάδες πάλι τοὺς τι-
μάς, γιατί τοὺς δίνομε μεγαλειότερα κέρατα καὶ τοὺς γνωρίζει
ὅλος ὁ κόσμος. Ἄστα, καλὲ, καὶ μὴ τ' ἀνακατεύς καὶ βρω-
μοῦν!

Τὸ γραφεῖον

τοῦ τύπου τῆς Σμύρνης, μὲ μέσον ἄλλου μού κάνει παρατή-
ρησι νὰ μὴ διαρεθίζω τὰ πάθη μεταξύ Ἑβραίων καὶ Ρωμηῶν.
Ἐμεῖς ἐδῶ, τὰ εἶπαμε αὐτὰ, περνοῦμε μὲ τοὺς ἑβραίους
σάν ἀδέρφια, ἀλλὰ οἱ Ἕλληνες Ἑβραῖοι ἔχουν ἑλλη-
νικὴ καρδίᾳ, γιατί ἐγὼ στὴν παράληψι τοῦ Βόλου εἶδα τὰ
ἑβραϊκόπουλα νὰ κρατοῦν ἑλληνικαὶ σημαίαις μὲ τὸν σταυρὸ
ἀπάνω καὶ μὲ χρυσαῖς στολαῖς.

Τοὺς ἑβραίους ἐγὼ καὶ τὸ ἔθνος μας ὅλο τοὺς ἀγαποῦν σάν
ἀδερφοὺς καὶ σχεδὸν ὁμοθρήσκους, γιατί πῶς μπορούμε νὰ
μὴν ἀγαποῦμε τοὺς ἑβραίους, ἀφοῦ καὶ ὁ Χριστὸς μας ἦτανε
τέτοιος, ἦγουν ἑβραῖος. Οἱ Ἕλληνες ἑβραῖοι εἶναι καλοὶ,
εἶναι Ἕλληνες, οἱ δὲ ἑβραῖοι τῆς Σμύρνης εἶναι σωστοὶ ἑ-
βραῖοι. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἡ παροιμία, = Μὲ μωρὲ Σμυρνιὸς
ἑβραῖος εἶσαι; Ἐφέρετε τί μούφτιασε ἕνας τέτοιος ἑβραῖος
Σμυρνιὸς; Γιὰ νὰ μὴ πάη τὴν κωσελίτα μου ἀπὸ τὸ Τελώ-
νειον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀπόλλων μού γύρευε μιὰ λίρα.

Τὸν ρουφιάνο, τί νὰ σὰς κάνω πού δὲν τὸν γνωρίζω, εἶδε
θὰ ἔπερνα ἄλλους δέκα ἑβραίους Ἕλληνας νὰ ἐβρωσε αὐτοῦ
νὰ τοῦ βγάνωμε τρίχα τρίχα τὰ μουστάκια του, ἀλλὰ ἔ-
σχῃ χάρι πού μάς χωρίζει πελαγός.

Ἄλλη φορὰ.

Οὐ, οὐ,

τὸ παραξυλώσατε. Ὅσα μού γράφετε σεῖς οἱ Σμυρνοὶ πρέπει
νὰ βγάνωμε καὶ μιὰ ἰδιαίτερη ἐφημερίς πού νὰ ὀνομάζεται
Παλιανθρώπος τῆς Σμύρνης. Λίγα, ἀδερφοί, λίγα, γιατί πάτε
νὰ μὲ ζουρλάνετε. Νὰ τὸ ξέρετε, ὅτι ὅταν γράφετε πολλὰ
δὲν θὰ γράφω οὔτε λίγα. Τετέλεσται.

Γουδῆ

Δὲν σ' ἀφίνουν καὶ ἂν θέλῃς νὰ ταλογερέψῃς.
Εἶπα ποτές μου νὰ μὴ πατήσω σὲ πανηγύρι καὶ μ' ὅλα
ταῦτα ξεσβερωθήκα καὶ τραβήξα γιὰ τὸ Γουδῆ, ἢ καλλί-
τερα μὲ γέλασαν σάν μωρὸ, γιατί μού ὑποσχέθηκαν πῶς θὰ
ἔχουν καὶ μπουτι ἐκεῖνοι πού μού τὴν ἐπαιζαν.

Πρῶτο, μ' ἔδωκαν σάν μακακῶ καὶ πλήρωσα τὴν καρρό-
τα καὶ κανεῖς δὲν φιλοτιμήθηκε ἀπὸ τὴν παρῆα νὰ πῆ;
— Στάσου, ἀδερφέ, τί κάνεις αὐτοῦ, στάσου νὰ πληρώ-
σωμε καὶ μεῖς τὸν ρεφερέ μας.

Τέλος πήγαμε στὸ Γουδῆ. Περισσότερα ἦτανε τὰ καθί-
σματα καὶ τραπέζια παρὰ ἀνθρώποι.

Κάτι ἀσχημεμοῦρες χοντροκοιλιάρες, μὲ φέσα καὶ φούντες
δέκα ὀκάδες, κάτι λίγα δουλικὰ, στραγομεύτσουνα, καὶ λίγοι
μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν φουρκά τους νὰ ὅλος ὁ κόσμος πού ἦτανε
στὸ Γουδῆ.

Ἦτανε ὅμως καὶ μιὰ θεοῦλα μὲ τὸ χρυσὸ τῆς παπαζι, ἕνα
κίμμάτι πού συλλεγε=Βάρδα νὰ περάσω. Καὶ ὡς 18 χρονῶν.

Μιῦθε νὰ τῆς κάνω τὸν ἐρωτα, ὅσο μάλλον μ' ἔβλεπε καὶ
ξεκαρδιζότανε σιὰ γέλια.

— Αἰ. π.ῦ. πῆ; μού εἶπε ὁ μπάρμπα Φοῖτιζας, δὲν εἶναι
γιὰ τὰ μούτρα σου, εἶναι παντρεμένη.

— Κρίμα. Καὶ μὲ ποιόν; Ὅθ' ἦναι καὶ ὁ ἀντρας τῆς ἀσί-
κης σάν κι' αὐτή.

— Βέβαια, νὰ, ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ γέρος πού πίνει ταμπάκο, καὶ
μοιάζει σάν πατέρας τῆς.

— Βρὲ τὸν γέρο, καλοῦπωσε τὸ κορίτσι στὰ γέρα.

— Αὐτὸς, ἢ αὐτὴ τὸν κελούπωσε; Τὸν ἔβανε καὶ τῆς
ἔκανε πρῶτα προγομιάει δωρεὰ 10 χιλιάδες δραχμαῖς.

— Αἰ τότε χαλάλι νὰ τοῦ γίνῃ. Ἐβίβα τῆς.

Πῆμε στὴν ἐκκλησιὰ ν' ἀνασπαστοῦμε καὶ ν' ἀνάψωμε καὶ
ἕνα κερὶ σάν χριστιανοί. Στὴν ζώπορτα ἀκούμε ἀντὶ γιὰ
ψαλμωδία τὰδε λέγουν οἱ παπαδες:

— Ρουφιανικολογέροι, νταβλιαντάδες πού τριγάτε τὸ μο-
ναστήρι τόσα χρόνια.

— Γι' αὐτὸ ἦρθες καὶ σὺ νὰ τρυγήσῃ μὲ τὴν κυρὰ Χαρί-
κλεια Ἀρβαλη; Χαράμι νὰ τῆς γίνῃ ὅσο νερὸ τὴν ποτίσαμε
στὸ μοναστήρι, Ἐδῶ θὰ γίνωμε κομμάτια, ἀλλὰ δὲν θὰ λει-
τουργήσῃς.

— Σὰς σκοτώνω ὅλους, κλέφτες.

Βρὲ τί εἶναι ἔδῳ; Ἐκκλησιὰ ἢ ταβερνεῖο;
Νὰ, τί συνεβαῖνε, ἡ κυρία Ἀρβαλη εἶχε λέει δίκη καὶ γύ-
ρευε νὰ πάη τὸ μοναστήρι, καὶ ὡς τὸ τέλος βγήκε ἀπόφα-
σις τοῦ δικαστηρίου πού διατάζει νὰ πάη τὸ ἕνα τρίτο.

Ἡ κυρὰ Ἀρβαλη λοιπὸν βεῖκε τὴν μέρα τῆς πανηγύρις νὰ
κάνῃ κατοχὴ. Ἐκαθότανε ἐκεῖ σάν θηρία καὶ φύλαγε τὰς
εἰσπραξίαις. Ἄλλα κερὰ εἶχαν οἱ κολόγεροι τῆς Πεντέλης
καὶ δίσκο, καὶ ἄλλους ἢ κυρὰ Ἀρβάλη, δὲν θὰ γινώτανε δὲ
λειτουργία ἂν ὁ διευθυντῆς δὲν παρέμβαινε, γιὰ τὴν ὁποία
πράξι του ὅλος ὁ κόσμος τὸν παίνεσαι. Πήγαῖνε σοῦ λένε
τώρα στὴν Ἐκκλησιὰ ν' ἀγιάσῃς, δὲν σοῦ λέν πήγαῖνε νὰ κα-
τακολαστῆς. Φαντασθῆτε πού φτάσαμε, νὰ καπηλεύονται τὰ
ἱερά ὡς καὶ ἡ γυναῖκες.

Ἀπὸ ὀλωνῶν τὰ στόματα δὲν ἀκούετο τίποτα ἄλλο, παρὰ
= Ἀνάθεμα στὴν Ἀρβαλη.

Φύγαμε, γιατί μάς πῆραν μυρουδιὰ καὶ φώζαν, νὰ νὰ ὁ
Παλιανθρώπος.

Ἐέχασα νὰ σὰς πῶ πῶς εἶδαμε καὶ δυὸ Ἕλληνες μὲ δυὸ ἐλ-
ληνίδες νὰ χυρεύουν τὸν τσαμικο μέσα σ' ἕνα γυάλινο κλουβί.
= Νὰ πού μάς κατάντησε ὁ Τρικουπῆς. Ὅλα αὐτὸς τὰ κάνει.

Ἐεθυμάναμε στοῦ φίλου Π. Παπαδάκη τὸ κτήμα, ὅπου ἔ-
μπακαλόγατος τοῦ μάς περιποιήθηκε σάν Θεός. Καὶ εἶναι
θεῖος ἀνθρώπος, σὶν γυρισμὸ δὲ πήγαῖνε στὸ καφὲ Ρεστουράν
τῆς Εὐρώπης ἀπὸ ὅπου ἀποφυλακίσουμε ἕνα θηλυκὸ τιμωρη-
μένο καὶ κάναμε κατοχὴ στὸ καπέλο του.
Δὲν ξαναπάω στὸ Γουδῆ.

Ἄστα

ἐγράφηκαν γιὰ τὸν καλὸ καὶ ἀγαθὸ δεσπότη τῆς Θήρας ἔ-
βουλευτῆς κ. Νομικός δὲν ἔχει οὔτε κἂν γνῶσι καὶ εἶναι ψεύ-
τιδες ἐκεῖνοι πού διαδῶκαν αὐτό.

Γ Ν Ω Σ Τ Ο Π Ο Ι Η Σ Ε Ι Σ.

Ἀπὸ σήμερον

θὰ δώση καὶ θα πάη εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηῶν τὸ ἀριστούγγημα
τῶν ἀριστουργημάτων τῶν Βιβλίων

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ἈΝΘΡΩΠΟΥ

Τὸ βιβλίον τοῦ Λαοῦ

τὸ ὅποιον ὁ μεγάλος ΜΑΤΣΙΝΗΣ ἔγραψε μὲ πόνον διὰ τοὺς ἐργατικούς
καὶ τιμίους καὶ ὄχι διὰ τοὺς τυράντους καὶ χρυσογαδάρους, νὰ τὸ ἔγραψε
ἀπὸ τὴν ἔξορταν, ὅπου οἱ ἔχθροι τῆς πατριδος του τὸν ἐσπρωξαν, διότι
ὑπερασπίζετο τὸν Λαόν, καλλίτερα ἀπὸ παιδί του.

Τὸ βιβλίον τοῦτο τοῦ μεγάλου Δημοκράτη Μ α τ σ ί ν η, ἅμα ἐτυπώθη
ἐσυγκίνησε ὅλη τὴν Εὐρώπη, ἐτρόμαξεν ὅλους τοὺς φαύλους καὶ τοὺς
τσιραλατάτους, καὶ ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν γλώσσά
μας διὰ νὰ ἀνοιχθῇ ὁ Λαὸς τὰ μάτια του νὰ μάθῃ τὰ Κ α θ ἡ κ ο ν τ ἄ
τ ο υ, νὰ μάθῃ, ὅτι τὸ καθήκον του εἶναι, νὰ πάη τὸ ματσουκι καὶ
νὰ βγάλῃ ὄζω ἀπὸ τὴν πολιτεία τοὺς φαύλους, τοὺς ἀρχιδιαφθορεῖς τοῦ
ἔθνους, οἱ ὅποιοι κοντεύουν νὰ μᾶς ἀπορημάσουν, νὰ μάθῃ ὁ Λαὸς τόσα
καλὰ πράγματα νὰ μάθῃ τὸ περὶ Θεοῦ κεφάλαιον, τὸ περὶ Νόμου
τοῦ Θεοῦ, τὰ καθήκοντά του πρὸς τὴν Ἀ ν θ ρ ω π ὄ τ η τ α, στὴν
Π α τ ρ ῖ δ ῶ, στὴν Ο ἰ κ ο γ ἑ ν ε ἰ α, εἰς Ἡ μ ᾶ ς α ὑ π ο ῦ ς, νὰ μάθῃ
τί ἐστὶ Ἐ λ ε ῦ θ ε ρ ῖ α Ἀ ν α τ ρ ε φ ῆ, Σ υ ν ε π α ἰ ρ ῖ σ μ ὸ ς, Ο ἰ -
κ ο ν ο μ ῖ κ ὸ ν, ζ ἡ τ ἡ μ α καὶ τέλος τὸ Σ υ μ π ἑ ρ α σ μ ο ς, τὸ ὅποιον
εἶναι ὅλο φωτιὰ ἀναμμένη.

Ἄστα καὶ ὄσαις

Θέλτε νὰ προσκολληθῆτε ἀπὸ καθαρὴν ὁμορφίαν σώματος τρέφετε σιὰ εὐρωπαϊκὰ
καὶ τουρκικὰ μπάνια τοῦ κύρ Ν. Ἀναστασίου πού εἶνε κεῖ στὸν Μενδρεσι.
Μένουν ἀνοιχτὰ καὶ τὴν νύχτα. Τὰ γυναικεία εἶνε ἰδιαίτερα καὶ ὑπε-
ἀυστηρότατη φύλαξι.